

“Fem la nostra música sense mirar a les modes”

El 7 de maig a la sala Razzmatazz de Barcelona i l'endemà, dia 8, dins del San Miguel Beat Weekend a la sala República de València, Goldfrapp van captivar amb els seus sons electrònics milers de seguidors. L'èxit d'aquest duet s'escampa arreu d'Europa. Revisem el seu passat, present i futur amb Alison, l'“anima mater”.

No és la més original de les respostes, però potser sí que és la millor sentència que Alison Goldfrapp té en les seues mans com a arma per a defensar *Black Cherry* (Mute-Everlasting; 2003), el segon capítol de l'aventura musical que du a terme juntamet amb Will Gregory sota el nom genèric del seu propi cognom, Goldfrapp. Constituïts des de fa quatre anys en una de les més estimulants parelles de la música electrònica europea, acaben d'arribar al seu país a l'estatus de disc d'or (més de 100.000 còpies venudes) per al seu últim llarga durada, un treball en el qual sembla que canvien la seda electrònica i el misteri del seu debut *-Felt Mountain* (Mute-Everlasting; 2000) — per sonoritats més calentes, hedonistes i terrenals. Per si tot això no fóra suficient, acaben de completar una gira per tota la geografia anglesa amb els Duran Duran, un dels noms referencials com a tòtem de la primera edat daurada del videoclip i el concepte d'imatge íntimament associat a la popularització de cadenes televisives com la MTV. La seua presència als nostres escenaris —sala Razzmatazz de Barcelona i República de València, dins de la interessant oferta que ha integrat el primer festival San Miguel Beat Weekend— era l'excusa perfecta per xarrar amb la veu i imatge d'aquest camaleònic duo britànic.

—La primera qüestió és obligada, tot i que pot sonar ja una mica reiterativa. Hi ha un gran canvi d'estil entre el primer i el segon LP. Estàveu mirant de

donar un impuls més dinàmic al vostre so o mirant de fer-lo més acord amb la corrent imperant ara mateix de retorn al synth pop de la primera meitat dels vuitanta?

—No pensem en termes de moda ni res d'això. Només volíem experimentar, posar-hi més ritme. Afegir-hi més energia i no fer un altre *Felt Mountain*, que era segurament el que tothom esperava. Encara que s'haja dit repetides vegades, no crec que el nostre so actual estiga molt a prop del que es feia als vuitanta i que ara es considera objecte de revival. Està molt més en consonància amb la música disco de finals del 70 i amb les primeres experimentacions de la música electrònica que es varen produir poc després.

—Ja que fa una referència indirecta al paper de la premsa, quina és la importància que atorgueu a allò que els periodistes pugen opinar de la vostra música?

—La veritat és que no li donem massa importància, i no perquè no siguem respectuosos amb la seua feina, sinó perquè mirem de no estar influïts per opinions externes al grup. Sí que cuidem i tenim molt en compte altres aspectes externs com podrien ser les reaccions dels nostres fans o de la gent que compra els discos, pero mirem de no llegir res del que es publica a la premsa sobre nosaltres.

—Molt recentment heu estat de gira per tot el Regne Unit com a grup teloner d'una de les bandes més populars dels vuitanta, els Duran Duran, en el

que era el seu primer *tour* del últims divuit anys. Com va sorgir la col·laboració i quin balanç en feu?

—Els Duran Duran són uns grans fans nostres des del començament, des que vam treure el primer disc. De fet, sempre han vingut a concerts nostres, i el tocar amb ells ha estat tot un repte per a nosaltres, en concerts en grans estadis que no havíem trepitjat abans, davant d'audiències massives.

—I parlant de tocar davant de grans audiències. De quina de les dues vegades que heu actuat al Festival de Benicàssim esteu més satisfets, de la primera (estiu del 2001) o de la segona (l'estiu passat)?

—Sens dubte, de la primera. La segona va ser una experiència realment estranya, perquè vàrem aparèixer sobre l'escenari gairebé a les quatre de la matinada, després de Moby, i no és la millor hora per a actuar. Estàvem cansats, mig adormits damunt l'escenari [rialles]. La veritat és que no m'agradaria gens ni mica haver de repetir-ho.

—Tot i això, es pot dir que l'experiència de tocar en festivals generalment us agrada? La trobeu molt diferent respecte a actuar en locals més menuts?

—Crec que actuar en festivals sempre fa que estigues molt més relaxat que si ho fas davant la teua audiència natural, tant per l'ambient més festiu com pel menor temps que dura la teua actuació. En contrapartida, tocar per als teus fans en locals més reduïts sempre comporta una major satisfacció personal i, alhora, un major sentit de la responsabilitat del que fas damunt l'escenari.

—Fa només un parell de mesos Goldfrapp foren nominats com a "millor grup de dance" dins del lliurament dels Brit Awards, el premis de la indústria britànica del disc, en una categoria que va ser guanyada finalment pels Basement Jaxx. No sé si vau acudir a la cerimònia i si teniu cap tipus de valoració al voltant d'aquests premis.

—No sabria dir-te exactament, és molt estrany. No tenen molta signifi-

SIRINHALOCH

Tot i que diuen que no fan cas als articles de premsa, el seu atractiu web www.goldfrapp.co.uk recull algunes de les moltes aparicions que han tingut als mitjans.

“Els Duran Duran són uns grans fans nostres des del començament. Venen a veure'ns en concert”

ció per a nosaltres, tot i que he de reconèixer que sempre és agradable que es reconega i es valore la teua feina. De tota manera, crec que l'espectacle que envolta tot allò és una mica idiota i superficial.

—Quin és l'actual moment creatiu del grup? Ja treballem en material nou?

—Es pot dir que sí, ja tenim unes quantes idees voltant pel cap, però no ens concentrarem en la gravació dels nous temes fins que no acabem de fer concerts. Segurament en algun moment de l'any que ve tindrem ja un nou disc al carrer.

Carlos Pérez de Ziriza